

UJABB HOLTPONT A VILÁGPOLITIKÁBAN!

A szembenálló táborok további éles elhatárolódása - Az Angliai választások hatása a világpolitikára - Hova tartozik Titó? - Rákosi nagy "tisztogatási" akciója megkezdődött!

Holtpont Európában, holtpont Ázsiában, holtpont Amerikában... A világpolitika feszítő erői e pillanatban tulságosan kiegyenlítettnek látszanak! A két birkózó fogást keres, mert erők -ugy látszik- nagyönis egyformák...

A VÖRÖS VILÁG szigoruan elzárt határai mögött sok minden történik, amiről azonban csak feltevéseink lehetnek, biztos értesülésünk nincs. Legfeljebb következtethetünk erre is arra is. - Legelsősorban itt van Mao, a vörös kínai vezér esete. Két hónapnál is több időt töltött a vörös paradicsomban, a vége felé csak korlátozott szabadságban, kötött valami megállapodást a Szovjettel, ami egyiknek se jó, s azután hazautazott! Ennyit tudunk. De nem tudjuk a titkos megállapodásokat, amiket feltétlenül kellett, hogy kössenek, mert különben miért lett volna Mao olyan sokáig Moszkvában? Semmiesetre sem ezért a sovány látszatszerződésért, amit publikáltak! Egyelőre nem történik semmi, tehát nincs kiindulópontunk a további következtetésekre. Ugy néz ki a dolog, hogy a Szovjet igen alapos előkészítés után fog kirobbanni az ázsiai frontokon propagandával és fegyveres akciókkal egyaránt. Hol? Nyilván Formosa ellen, Indochina ellen és esetleg Pakisztán felé - Tibet ellen is. Itt tenát egyelőre nincs mozgás. Holtpont...

MOSZKVA azonban továbbszövi hálóját, fáradhatatlanul. Most például nyilvánosságra hozta, hogy a rubelt az aranyalakra helyezte, vagyis a rubel nem "munkaváluta" többé, mint ahogy eddig hirdették, hanem szabályos kapitalista-imperiálista valuta lett, akár a dollár... Csak, persze, egy kicsit gyengébb... Szerintük 4 rubel ér ezentúl egy dollárt, de a nyugati tőzsdék még nem nyilvánítottak véleményyt. Miért jöttek ki ezzel az intézkedéssel, ami egész marxi-leninisztálini elvi programjukkal tökéletes ellentétben áll!? Mi a cél? Megint csak kombinálhatunk... Szerintünk: Moszkva egy aranyvaluta-blokkot akart teremteni a keleti, vörös világ számára, s ezzel is élesebben elhatárolni a két világot! De az is közbejátszódhatott, hogy a még meghódítandó ázsiai területek, ahol az angol font és főleg a dollár uralkodtak, nem lelkesedtek a papír-rubelért, hogy tehát nagyobb vonzerőt gyakorolhassanak rájuk, kénytelenek voltak erre a merész lépésre vállalkozni. Ehhez ugyanis óriási aranytartalékokra van szükség, és bizony, nem vagyunk benne nagyon biztosak, hogy ezek tényleg rendelkezésre állnak-e a Szovjetnek, avagy ez is csak egy - blöff... Mindenesetre a két szembenálló tábor éles elhatárolásához jelentősen hozzájárult!

A Vatikán igen nagyjelentőségű lépést tett a Szent Officium deklarációjával.

ciójával, amelyben hozzájárult ahhoz, hogy a többi keresztény felekezetekkel tárgyalások indulhassanak a bolsevizmus elleni közös harcra. A protestáns felekezetek és az ortodoxok máris tömörültek egy "ökumenikus" szervezetben és most a római egyház is késznek nyilatkozott a kereszténység közös ellensége elleni közös akcióra. Ennek a lépésnek az elvi jelentősége óriási, gyakorlati kihatásait még nem lehet áttekinteni. Mindenesetre: a nyugati tábor egységesítésére nagy hatással lesz. Egyelőre tehát ez is csak holtpont, mert még csak a jelenlegi status quo; a tényleges helyzet élesebb elhatárolását jelenti.

A HÁB /vagyis: a Hidrogén Atom Bomba/ jelenti a katonai és tudományos holtpontot. Ez a pokoli találmány ugyanis, mielőtt valóban megszületett volna, máris pusztulást ígér - az egész világnak! Legalábbis a tudós babák, akik világrajövetelénél segédkeznek: az USA tudósai, egyre sötétebb színekkel ecsetelik a kisdéd jövőjét. Az egyik például kijelentette, hogy a HÁB felrobbantása esetén az egész világ elpusztulhat a sorozatos, és meg nem állítható láncreakciók következtében. Hogy: megváltoznak az évszakok és hol egy trópusi forró periódus, hol meg egy kis jégkorszak váltja fel az eddigi négyes évszak-förgőt. De ennél is szebb az az ígérete, hogy egy évben nem 365 nap lesz többé, hanem sokkal több, valószínűleg pont a duplája, mert a nappal is, meg az éjjel is csak 6 - 6 órából fog állani. A HÁB tehát csak azért születik a világra, hogy azt elpusztítsa, vagy hogy - ne robbanjon fel! De akkor meg minek vele vesződni? A nagy kérdés ez: megvan-e a HÁB titka a Szovjetnek is. Sőt: gyakorlatilag ez az izgató probléma: melyik fogja elkészíteni az első HÁB-ot /egyelőre ugyanis csak laboratóriumi kísérletek folynak vele/? Ha a Szovjet, akkor baj van, mert az nem fogja szégyenleni magát, hogy annak birtokában ultimátumot intézzen a nyugati világhoz, amely kénytelen lenne kapitulálni. Ha Amerika: vajjon lesz-e az amerikaiknak elégszilárd elhatározottságuk, hogy ugyanezt tegyék a Szovjettel? Ez is holtpont, néghozzá nagyon komisz holtpont...

EMELLETT különböző fékező hatások alakultak ki a nyugati részekben. Ide tartozik az angliai választások holtpontja. A Labour Party 9 mandátumos többsége annyit jelent, hogy az új választások kiírása elkerülhetetlen, mert ekkora többséggel nem tud a párt kormányozni. Erre azonban csak az ősszel kerülhet sor. Addig tehát se ide, se oda Angliában... Másik lefékező hatás: Titó legutóbbi harcias beszédje a - Nyugattal szemben! Ujból felmerült a nyugati sajtóban a kérdés: hova is tartozik hát Titó? Nem Moszkvához-e, s az egész eddigi komédia csak - komédia volt? Igenám, de ugyanakkor az a hír terjedt el, hogy újabb Kominform konferencia van előkészületben, amelynek célja éppen a Titó elleni, tavaszi nagy offenzíva megbeszélése volna! Ki ismeri ki itt magát? Ki nevet a kulisszák mögött? Sztálin, vagy Titó? - Lefékező hatásuk még azok a sztrájkok is, amelyek hol Franciaországban, hol Itáliában törnek ki, persze, moszkvai parancsra, főleg azért, hogy az ázsiai frontra szánt fegyverek készítését és behajózását megakadályozzák.

VÉGÜL RAKOSIRÓL még néhány szót! Multkor már megirtuk: Matyi nincs megelégedve politikai elmunkásaival, s nagy beszédjében alapos tisztogatót ígért. Nos, úgy látszik, ez az újabb "proverka" megkezdődött, mert a kitűnő Kossa elvtársat kidobták a pénzügyminiszterségből /nyilván elszámolta kissé magát!/, a még kiválóbb Ortutait, a polgárság kiszagdapártbéli árulóját pedig a kultuszminiszterségből. Helyüket megbízhatóbb elvtársak vették át. Minden részvétünk Rákosié, akinek ugyancsak nagy fejtörést okozhat, hogy újabb derék lakatoslegényeket taníttasson be pénzügyminiszternek, vagy egyéb hasonló posztokra. De hát a nótát ugyis Moszkva fújja, s a hazai vörösök csak tácolnak rá. Ehhez pedig, ugyebár, nem kell tulságosan sok ész...

CSENDŐR BAJTÁRSOK! FIGYELEM!

Különböző emigrációs magyar lapokban "Felhívás" jelent meg a Magyar Harcosok Bajtársi Közössége /M.H.B.K./ részéről, amely a csendőröket "központi nyilvántartásba vétel végett" jelentkezésre szólítja.

A "Felhívás" a különböző lapokban különböző, sőt egymással ellentmondó szövegezésben jelent meg.

Az egyik szövegezés szerint: "A csendőrség tagjai összességükben alkotó részét képezik a M.H.B.K.-nak, mely jelenleg a fegyvertelen non-védseg." A másik szövegezés szerint: "A csendőrség tagjai külön közösséget nem alkotnak, mert egyénileg tagjai a M.H.B.K.-nak, mely a fegyvertelen nonvédseg."

Fenti, ellentmondó szövegeзések, valamint a "Felhívás" azon kitétele, hogy azt a "Magyar Királyi Csendőrség tagjainak Bajtársi Közössége" bocsátotta ki, félreértésekre adhat alkalmat.

Ezért a **MAGYAR CSENDŐRÖK KÖZÖSSÉGE** /Graz, Geidorfgürtel 49./ leszögezi, hogy a maga részéről semmi ilyen "Felhívást" ki nem adott, semmiféle "központi nyilvántartást" --az abból származható veszélyekre való tekintettel-- nem vezet. Leszögezi továbbá, hogy csupán egyetlen "MAGYAR CSENDŐRÖK KÖZÖSSÉGE"-ről van tudomása és ez a gráci székhellyel, 1948.junius 21-én megalakult "Magyar Csendőrök Grazi Bajtársi Asztaltársaságából" 1949.november 10-én **MAGYAR CSENDŐRÖK KÖZÖSSÉGE**-vé átalakult, az egész világon elszórt csendőröket magába foglaló szervezet, amely a Bajtársi-Levélet adja ki. Cimanyagunk kizárólag a B-L kiküldésére szolgál, azt még baráti kérésre sem szolgáltatjuk ki harmadik személyeknek, ha csak erre a megkérdezett című egyéntől írásbeli felhatalmazást nem kapunk.

MAGYAR CSENDŐRÖK KÖZÖSSÉGE
Graz, Geidorfgürtel 49.

Felhívás öreg és beteg magyar D.P.-khez!

Az "Amerikai Magyar Szövetség" akciójára az IRO ígéretet tett arra, hogy a kivándorlásra nem alkalmas, hatvan éven felüli, vagy beteg, vak, béna, nyomorék, vagy csonka magyar D.P.-k legnagyobb részét --váltási feltekerre való tekintet nélkül-- Amerikába viteti, a bevándorlási hatóságok engedélyéhez képest.

Felkérjük tehát a steiermarki érdekelteket /nem csak csendőröket!/, hogy írásban, vagy személyesen forduljanak lajstromozásuk végett f.hó március 11-ig /személyes jelentkezés esetén kizárólag 6.-án hétfőn és 9.-én csütörtökön, d.e.9-12 között!/ a Protestans Misszióhoz, Graz, Heinrichstr.3.

AUSZTRÁLIAI BAJTÁRSOK! Aki Viola István cső-örm címét ismeri, sziveskedjen a B-L szerkesztőségével közölni. Nevezett 1949.szeptember 5.-én Preidingben kelt levele szerint Ausztráliába vándorolt. Személyi ügyben keressük!

FŐBELOTTE MAGÁT 1945.ápr.28.-án Weiz-Krottendorfban /Steiermark/ egy gso-bajtársunk. Aki tudja nevét és születési adatait, sziveskedjen a B-L-el közölni, hogy sirján a fejfájára nevét rávéshessék!!!

GYERMEK-LOGIKA: Két gyerek beszélget:
- Mi az, a te papád szabó és mégis rongyos ruhában jársz?!
- a te papád fogorvos és a kis öcsédnek mégisincs egyetlen foga sem!

HEJ, AZ A RÉGI JÓ VILÁG!

Örmesterré való előléptetésem alkalmával tizennégy napi szabadságot engedélyezett osztályparancsnokom. Amikor hazaérkeztem, a szomszédban éppen "állt a lakodalom". Szüleim rögtön elujságolták a nagy esetet, de anélkül is tudomásul kellett volna vennem - az áthallatszó nagy hangulatból. Természetesen, engem is meghívtak, s ha csak nem akartam vérig megsérteni a szomszédokat, el kellett mennem. No meg hát... valljuk csak be!... szívesen is mentem.

Már negyedik napja tartott a lakzi. Módos, dunántuli gazdák gyerekei házasódtak össze, hát, persze, hogy kitettek magukért! Az udvaron, a félszer alatt 15-20 kondér, s tepsi sorakozott egymás mellett és ugyancsak rotyogott a husleves, amelyben egész csirkék és félborjúk uszkáltak, főtt a gulyás, sült az oldalas... A szakácsnők egymást váltogatták, mert ugyan ki is bírta volna ki egyfolytában ezt a háromnapos vigasságot. Beljebb, az udvaron, kifeszített sátorlap alatt felváltva huzta a cigány, meg a rezesbanda, óriási zajt csapva, hogy egymást minél jobban tullicitalják.

A szobákban szakadatlan evés és ivás... Aki elfáradt a dáridóban, átántorgott a szomszédba, a komához, s ledőlt egy kicsit. A nagyon rézszegek a kert aljába vonultak... A zene egy pillanatig sem szünetelhetett, mert ilyenkor a szomszédorról átrikoltott a menyasszonyos házmuzsikája: "Mi sem hagyjuk magunkat!" Külön mulatott ugyanis a vőlegényes ház és a menyasszonyos ház, mert hát mindegyik meg kellett, hogy "mutassa" és hogy egyik sem adja alább a másiknál sem vendéglátásban, sem mulatásban. Néha-néha azután összehömpölygött a két társaság, hogy egy kis kölcsönös hetykélkedés után, megint szótváljanak... A vőlegényes és a menyasszony, bocsánat... immár a fiatal férj és menyecske időnként el-eltűntek a vendégek elől, de utána a menyasszonyon mindig más ruha volt, no, mert csak éppen hogy ruhát váltani vonult vissza egy kis fölárára...

Már hajnalodott. Ködös, októberi reggelre virradtunk. A Nap feldugta fejét a kukoricáson túl és sugarai rózsás-rozsdás aranyra festették ködöt és beragyogták a messze tájat.

A kondérok fölött már csak halványan pislognak a petróleum-lámpák, a sátorlap alatt kilobban a kanóc, de azért ~~recesznek~~ a trombiták, nyivákol a more hurja, s a fiatal férj derékon kapja ujdonsült menyecskejét az udvar közepén. Nagy kiabálás támad erre: "Mi lesz a szakácsné-táncsal?! Gyerünk a szakácsné-táncsal!"

És a füstölgő, süstörgő, bugyborékoló kondérok mellől elindul tizenkét "inspekciós" szakácsnő, az ötvenhat közül. Felállnak, kezükben merő- és főzőkanál, kis üst, tepsi, pecsenye forgató villa, husvágó kés, ajkukon pedig hangos hujhuj...! Kendővel bekötött fejükön mindegyiknek egy üveg bor, csak úgy lazán ráállítva a fejükbubjára. Kört formálnak a sógor körül, aki a lakodalomban a mézszáros "tiszttségét" látta el... a sógor vagy száz kilós, félelmetes tenyerű, nagydarab ember volt, kezében a bárdal, középre penderült és a szakácsnők koszorújában, azokkal együtt ugyancsak nekikezdték a jó apró csárdásnak! Az üveg bor az asszonyok fején, pergett, forgott a sők széles szoknya, forgatta, riszálta magát az asszony nép, nagyokat ugrottak is, de az üveg bor mégse esett le egyikük fejéről sem! Nagy szégyen is lett volna...

Megint nagyok kurjant valaki: "Csiszló...! Tikverő!" Honnan, honnan nem, előkerül egy kéménysepreő, vállán könnyű kis létra, a külső szobából meg előbujik két legény, az egyik vőlegénynek, a másik menyasszonynak öltözve. Jönnek ám a nyoszolyólányok is - persze, mind legényfelsorakozik az egész násznép, a menyecskeknék, lányoknak tyuk a ke-

zükben... valóságos, élő, menekülni vágyó, káráló tik. Hátul a hangá - szok és a dülöngélő, hujrázó menet elindul a kelő Nappal - csiszlózni. Fújják-vonják a Rákóczi-indulót, s a recsegő hangokra kinyílnak a kapuk, megelégnék az ucca. Az asszonyok meglóbálják a tikot, messzedobja, s a ki elkapja, azé a rikoltozó jószág. A csiszlózók megálltak minden ház előtt, amelyről tudták, hogy lakodalmas vendég tért be oda pihenni. A kéményseprő, meg a maskara vőlegény-menyasszony benyomultak a szobákba, kihúzták az elfáradt vendéget az ágyból, felöltöztették és kényszerítették, hogy ő is álljon be a csiszlózók sorába...

Volt nagy nevetés, vigasság, uccaszerte, már előre üveg borokkal a kezükben, ugyszólván minden ház előtt álltak a népek, s úgy várták a vidám tikverőket, csiszlózókat...

Hej, de régen volt mindez... amikor még "gazda" volt a "kulák" és amikor még volt jókedv és virtus a ma annyira megkínzott magyarban...

-s -1

AZT AKAROM, HOGY EGY LEGYEK A FÖLDDDEL...

- Bencze Béla verse -

azt akarom, hogy egy legyek a földdel,
 melynek nem fáj eke, ásó és lapát,
 nem fáj a csákány, nem fájnak a tárnák,
 a források, melyek csiklandva járják
 és a kutak mélységes mélye sem fáj.
 Azt akarom, hogy egy legyek a földdel
 és tele legyek termő búzával, meg zölddel,
 árnyékkal, lombbal, erdővel, réttel
 és minden kis rögöm röppenjen széjjel,
 ha barázdát von a magvető...
 Legyen rajtam tó, hatalmas tenger,
 szakítson szivemről virágot az ember,
 tépjen ki testemből követ és kincset,
 halásszon gyöngyöt, csináljon bilincset,
 vegye ki kenyerét vassal és körömmel...
 Csak ne érezzek semmit és ne lássak
 és testem egészen egy legyen a földdel...

"ÉLJEN A CSENDŐRSÉG!"

K.I. cső-örmester felsőbb rendelkezés folytán egyik Post melletti őrs - re került a kommunista ügyek felgöngyölésére. - Jött a "felszabadulás" s bajtársunk orosz fogságba esett. Internálták, s ott felismerte őt egy kommunista. Természetesen: andrány-ut 60, "önkéntes" vallomás baloldaliak és "üldözöttek" tömeges meggyilkolásáról... A népbíróságon a védő szerepét szintén egy "üldözött" látta el. Az ítélet nem volt vitás, bár húzták egy kicsit, amíg a hozzátartozóknak volt pénzük az ügyvédre - kötélt általi halál... Csendőr volt, tehát ártatlanul is el kellett pusztulnia...

Kivégzése reggelén hozzátartozói meglátogathatták a siralomházban. Egyik rokona azt kérdezte tőle, valóban hány embert gyilkolt meg? Bajtársunk azt felelte: "ahogy jó Isten van az égben, olyan őszintén mondom: egyet sem!"

Amikor a bitófa alá állították, utolsó szava ez volt: "Éljen a magyar királyi csendőrség!" és kiköpött bírái felé...

Bajtársak! Inádkozzatok néha érte, mert csak egy bűne volt: magyar - nak született és - csendőr volt...
 /T.L./

AZ OSZTOZKODÓ MEDVÉK

- Népese -

Az üveghegyen innen, a selyemréten túl, volt egy rengeteg erdő. Ebben a rengeteg erdőben, annak is a kellős közepében élt egy öreg medve. Ennek az öreg medvének volt két fia. Szépen fölnevelte őket. Egyszer elhatározták, hogy elmennek világgá, szerencsét próbálni. Odaálltak az anyjuk elé, elbucsztak tőle illendően. Az öreg medve megölelte fiait. Lelkükre kötötte, hogy soha el ne hagyják egymást.

Megfogadták. Azzal nekicammogtak az erdőirtásnak, onnan meg a szántóföldeknek. Mentek, mendégéltek. Jó néhány napig vándoroltak. Akkor elfogyott az ennivalójuk. Utközben pedig sehol sem tudtak ujat szerezni.

Szomoruan kullogtak egymás mellett.

- Hej, de ehetném, testvér! - szólt a fiatalabb.

- Én is! - lóggatta buksi fejét a másik.

Amint mentek, mendégéltek, egy nagy kerek sajtot találtak. Meg akartak osztozni rajta, de nem tudták elosztani igazságosan. Irigy volt mind-egyik. Sajnálta a másiktól az arra eső részt. Civakodtak, huzakodtak, morogtak, mikor közibük toppant a róka.

- Min vitatkoznak, medve komák? - kérdezte a ravaszdi.

Elnondták.

- Sebaj, májd elosztom én igazságosan!

- Jó lesz biz az, jó lesz! - hagyták helyben a dörmögők.

Azzal fogta a róka a sajtot, eltörte kétfelé. Ugy intézte a vén kópé, hogy az egyik fele szemlátomást nagyobb legyen a másiknál. Fel is mordult egyszerre mindegyik mackó:

- Ez nagyobb!

- Csak lassan, mackók! Türelem, mindjárt kiigazítom.

Azzal a huncut tyuktolvaj jó darabot leharapott a nagyobb feléből és lenyelte. Most meg a kisebb lett a nagyobbé.

- Így se jó! - békétlenkedett a két osztozkodó.

- Ugyan ne türelmetlenkedjenek már! Értem én a magam mesterségét! - s azzal leharapott a nagyobbik darabból egy jókora falatot. Most megint az lett kisebb... Így ment az osztozkodás addig, míg a róka alaposan jóllakott. A két medveocsnak alig-alig maradt a sajtból, mikorra egyforma lett a két darab.

- No, jó étvágyat, bocsk! - mosolygott a róka és ott hagyta őket faképnél...

AZ OSTERODE-i bajtársaink egy régi, menetelő csendőr-fotográfia beküldésével meghatott, őszinte örömet szereztek nekünk. Gyönyörű szavakkal emlékeztek meg a Cső-napról és együttérző, bajtársi lelküket küldték a gráci és a többi bajtársaknak.

SALZBURG-i bajtársaink ugyancsak meghitt és lélekiemelő cső-összejövetelt tartottak február 19-én, s ezelőtt misét hallgattak, amelyen dr. L. ezds. gyönyörű ináját olvasta fel a lelkész.

Bajtársak! Gondoljatok arra, hogy a Bajtársi-Levél kiadásához és elküldéséhez pénzre van szükség! Küldjétek be hozzájárulásaitokat! Ne engedjétek elszorvadni a bennünket összekötő, testvéri láncot!

KIK AZ INTERNÁLÓ-TÁBOROK PARANCSNOKAI?

Az egyik reggel, a szokásos ébresztőkor az ügyeletes rendőrőrszem közölte velünk, internáltakkal, hogy ma pedig minden "ur" és minden "csibész" duplán szedje össze magát, mert nagy nap lesz! Az internálótábort ugyanis új parancsnok veszi át, aki igen szigorú ember és nem tűr semmi rendetlenséget.

Mi, internált csók, iparkodtunk is mindent elkövetni, nehogy valami hiba legyen a kréta körül, mert tudtuk, hogy elsősorban minket fog a parancsnok "ur" elővenni.

Reggel kilenckor, csillogó egyenruhában meg is jelent az új élet-halál ura. Míngyárt érkezésekor bemutatta előkelő nevelését, mert, amikor a kapu előtti rendőrőrszem mellett elhaladt - tökmagot rágcsált.

Ilyen szivderítő bevezetés után jött az "urak" és "csibészek" körletébe. Az "urak" a különféle felekezetekhez tartozó lelkészek és más hasonló állású internáltak voltak, a "csibészek" pedig - mi. Valódi csibész, persze, nem volt köztünk, mert ezekből nevezték ki a közbiztonság új őreit...

A bemutatkozása nagyon biztató volt, mert így szólt hozzánk:

- Vegyétek tudomásul, ti Horthy-vérek, hogy miattatok eleget szenvedett a becsületes, dolgozó magyar nép, így hát gondom lesz rátok, ti apagyilkosok, hogy a kezem alatt mihamarabb megdögöljete!"

A sok szenvedés után, amit eddig is átéltünk, inkább a hirtelen halált, mint a további lassu, kínzásokat kívántuk, de hát nem volt mit tennünk. Mindenesetre, csendőrszemmel, kutató aggyal figyeltük az új őrnagy elvtársat... Ki lehet, ez, mi lehet ez, s főleg: mi volt ez a dühös csodabogár régebben...?

Egyszer csak egyik bajtársunknak eszébe jut valami és nyomban rá már tudta is az őrnagy elvtárs kilétét. Ez a mérges és becsületes, dolgozó magyar nem más, mint egy Nagy István nevű rovottmúltú, akit a bajtársunk még 1934-ben egy község házában elkövetet betöréses lopás miatt elfogott. Az őrnagy elvtárs ugyanis nemcsak megnézte, hanem el is emelte a páncélszekrény tartalmát.

Igen ám, de valahogy az őrszemélyzet is tudomást szerzett a leleplezésről és megtudta azt maga az őrnagy elvtárs is! Féltünk is, hogy most mi lesz, mert hát ki voltunk szolgáltatva a hajdani kasszafurónak.

Az eset után vagy négy-öt nappal meg is jelent köztünk az őrnagy elvtárs, s a már népidemokratikus szókincséből a következő beszédet intézte hozzánk:

- Uraim, és ti vérek! Igaz, hogy én annak idején Sz... község mackóját /Wertheim-kassza/ megfurtam, én azonban ezt nem is szégyenlem, mert azért tettem ezt, mivel már akkor is nagy kommunista voltam és nem nézhettem, hogy szenvedő elvtársaim kenyér nélkül tengessék nyomoruságos életüket! Kiemeltem tehát a srenket /zsákmány/ és utolsó fillérig szétosztottam az elvtársaim között..."

-s -ó

Ez uton köszönjük és nyugtázzuk az Ön által küldött...hozzájárulást!

Bajtársak! Ne feledkezzetek meg a Bajtársi-Levélről! A kiadásához és elküldéséhez pénzre van szükségünk! Küldjétek be hozzájárulástokat!!!

CSENDŐRNAP FRANCIAORSZÁGBAN, AUSZTRIÁBAN

Észak-Franciaországban a Lille, Roubaix, Tomange-i csendőr-csoport február 12.-én szintén csendőrnapot tartott, - írja egy bajtársunk. Mint a cső-csoport egyik tagja én kaptam megbízást arra, hogy ez alkalommal a Bajtársi-Levelet, mint a szétszórodott magyar kir. csendőrség hagyományait őrző és szellemét továbbfejlesztő lapot üdvözöljem. F.hó 12.-én 11 órakor az északfranciaországi magyar kath. misszió vezetője szent misét mondott a hősi halált halt és a jelenleg rabságban szenvedő csendőrökért. A szent misén a cső-csoporton kívül nagy számmal vettek részt a polgári magyarok is. D.u. gyűltünk össze a bajtársi találkozóra, amelyen F.Gy. főtörm. méltatta a nap jelentőségét és felhívta a bajtársak figyelmét a bajtársi összetartásra. Megható szavakkal emlékezett meg hősi halottainkról, akiknek emléke előtt egy perces néma csenddel tiszteltünk. Majd levelek felolvasása következett, melyeket a távollévő bajtársak küldtek, kiemelve, hogy lélekben együtt vannak velünk. Ez alkalomból a cső-csoport egy emlékkönyvet fektetett fel, mely hivatalosan lesz az utókor számára megörökíteni az itteni cső-csoport munkálkodását és emigrációs életét. D.P. cső-örm. és 12 társa. A oraribergi Csendőrnapról bajtársi üdvözlőket küldték L.L., T.M., Sz.L., B.L., V.J. és Cs.L. bajtársaink.

KERESTETIS. Keressük mitlik Ferenc volt egészségügyi honvédet, aki 1946 évben Ausztria angol zónájában tartózkodott. Aki tud róla, kérjük, sziveskedjek címét a B-L szerkesztőségébe beküldeni.

M.J. Nord. keresett személyek közül V.I. Ausztráliába vándorolt, címe meg ismeretlen. Cs.J. címe: Trfaiach, D.P.Lager.

Franciaországi munkatársunk közli, hogy február 19.-én Thionville-ben az ottani magyarság istentiszteleten vett részt, amelyen a helybeli magyarokon kívül a környékbeli magyarok is --felekezeti különbség nélkül-- nagy számmal résztvettek. Az istentiszteletet P. G.I. tartotta, aki fáradtságot nem kimélve kereste fel ezt az elég szépszámu magyar kolóniát. P.G.I. lelkész urnak, a magyarság összefogására irányuló áldozatos munkájáért, ezuton is köszönetet mond Thionville magyarsága.

M A N U S K R I P T! - K É Z I R A T! - S A J Á T S O K S Z O R O S I - T Á S! ADRESSE: UNGARISCHE KAMERADSCHAFT, GARZ, GEIDORFGÜRTEL 49. AUSTRIA

ANGOL-MAGYAR és MAGYAR-ANGOL szótáraink nélkülözhetetlenek a kívándorlás előtt állók számára! Mielőbb rendelje meg szerkesztőségünkben, akár a pénz /18 - 18 Sch./ előzetes beküldésével, akár utánvétellel /ez esetben a portóköltiséget felszámítjuk/. Tengeren tulra is küldünk!

ABS: UNGARISCHE KAMERADSCHAFT, GRAZ, Geidorfgürtel 49. Ung.Bar.Austria

DRUCKSACHE

An Herrn/Frau

Dr.Rektor Béla
Salzburg.
Aigen-Aigener Str.69

C A F É B Á B E L

Kaszás-Nagy Máté kisregénye

4. közlemény

Óriási röhögés támadt. Ifju Sági Kornél, mint megszu-
rt luftballon, pillanatok alatt egy csomó ráncos bőrré zsugorodott és leült.

Ubul bácsi egy kölcsönkért bicskával verte az asztalt, hogy csendet
teremtessen. A pincérlány megint feltűnt a horizonton, de Álom odasikított
ta neki:

- Nix bringen! Wir csak ülésünk!

Az által nos ijedtség, amit a rendelés fenyegető réme idézett elő, U-
bul bácsi bicskájánál is hatásosabbnak bizonyult. Csend lett.

Ekkor felállt valaki az asztal mellől és mint az államügyész egy gyil-
kossági per főtárgyalásán, vádlóan nyujtotta ki kezét Ubul bácsi felé.

Ubul bácsi nyájasan nézett vissza rá. Az öreg tudta, hogy kell kezel-
ni az ellenzéket.

A vádló most ékes osztráksággal megszólalt:

- Wer sind Sie denn eigentlich?

A szuperatombomba robbanásának összes láncreakciói csendes pukkanás-
ként hatottak volna ehhez a kérdéshez képest. De Ubul bácsi gyorsan a
helyzet, s a stájer nyelv magaslatára emelkedett.

- Ki ön? - kérdezte osztrákul.

- In Kramer Alois vagyok, marhakereskedő Stübingből.

- Mit gondol, hol van most? - kérdezte a gyors észjárású Valu Tamás.
Alois bácsi felhuzta a szemöldökét:

- Hát ez nem a marhatenyésztők választmányi ülése?

- Nem! - ordította Álom, aki nem tudott jól németül és azt hitte, hogy
ha hangosabban mondja, jobban megértik. - Ez egy mars-béli társaság!

- So? - álmélkodott Kramer ur. - Nem ez a Feldhof-kávéház?

- Fenét Feldhof! Ez a Café Babel! - fejtegette Álom és hogy eleget te-
gyen az ősi osztrák-marsi barátságunknak, osztrákul hozzáfűzte: - Nächste
Haus!

- Ah, so! - mondta némi csalódással Alois bácsi, s bizonytalan moz-
dulatot tett, mintha menten távozni akarna.

- Jóságos Isten! A marhatenyésztőkhöz akart menni... - ismételte O-
roszlán elképedve.

Am Lapp felugrott, odarohant, visszagyömöszölte Alois bácsit a szék-
re és a fülébe bömbölte:

- Maradjon csak! Jó helyre jött!

++++++

A Memamo remekül nekilendült. Ubul bácsi, mint elnök, éjt nappallá és minden Mars-lakót taggá tett. Azaz, hát... nem éppen mindet, mert, ahogy ez már Marséknál szokás, nem mindenki értette meg a kezdeményezés "roppant horderejét" és így voltak, akik szervezhetetlennek bizonyultak. Mégis, a létszám ugrásszerűen harmincra emelkedett, majd --némi személyes rábeszélések segítségével-- sikerült azt közel ötvenre feltornászni.

Ötven valóságos tag! Ubul bácsi és vezérkara, a Café Babel ősi falai közt, kezdte magát az összes menekült Mars-béliek kizárólagos képviselőtének érezni.

Csak Izga állandó izgágaságai keserítették meg ennek a hazafiui monopóliumnak büszke hangulatát. Izga ugyanis nem fogadta el a helyettes elnökséget, sőt csalódottságában erős ellenszervezkedésbe kezdett. Ő a Feldhof-kávéházat választotta főhadiszállásául és a két szomszédvár közt igen élénk rivalizálás alakult ki. Izgának sem volt több személyes híve tiznél, de ő sokkal mozgékonyabb volt, s nagy politikai vezérként játszotta ki magát. Százszámra írta a leveleket Truman-tól Churchill-ig és az udvarias titkári válaszokból hatalmas erkölcsi tőkét kovácsolt magának hívei közt, főleg, akik csak marsul tudtak olvasni.

Ubul bácsit azonban nem személyi ambíciók fűtötték. Ő valóban komolyan és becsületesen gondolta, amit mondott és tett. Álmodozó lelkével még mindig ott élt a Mars-béli haza földjén és megingathatatlanul hitt abban, hogy az idő kerékét sikerül visszaforgatnia.

A Café Babel lassanként más bolygók menekültjeinek is találkozóhelyévé vált. Egyik asztalnál Jupiter-béliek, a másiknál Neptun-béliek, a harmadiknál Vénusiak ültek és a különböző nyelvek hangzavara ugyancsak igazolta a kis kávéház elnevezését. A vendégek száma annyira megsaporodott, hogy a kávé indíttatva érezte magát a süket pincérlány mellett egy másik kiszolgáló beállítására is. Ez volt Herr Fritz, aki nyikorgó térdével és asztmás lélekezéssel valóságos réménévé vált a nem-fogyasztó vendégeknek. A rendelés nélküli, több órás ingyen pihenők kezdtek kellemetlenné válni, mert Herr Fritz folytonosan vádló kérdésekkel gyötörte a publikumot. Végül is a Mars-béliek elhatározták, hogy tisztázzák ezt az ügyet.

Megbizottakat neveztek ki, akik felkeresték a szomszéd asztalok sors-társait is, hogy a rendelések ügyét a régi, nyugalmi alapon rendezzék. A többi bolygóbéliek, akik hasonlóan szerény körülmények közt éltek, nagy örömmel üdvözölték a kezdeményezést.

Alon, aki a Mars-béli delegáció főmegbizottja volt, a tárgyhöz illő komolysággal fejtette ki, meghozzá ékes ósztrák nyelven, az álláspontjukat:

- A pincérlány nagyon randa, vén és süket is. De ezeket a tulajdonságait lustaságával jóvátette, mert sose zavart bennünket, s ha netán mégis rendelni akartunk valamit, érte kellett mennünk. Ez nagyon kellemes megoldás volt számunkra.

- Ugy van! - helyeselték az idegen bolygók.

-- Mióta azonban az öreg hapsi... már mint Herr Fritz itt van, folytonosan zaklatva vagyunk. En például azóta egyszer tudtam csak nyugodtan aludni, amikor az öregnek ruhetágja volt. Érdekeink közösek, nicht-wahr, tehát lépünk fel közösen a górénál... már mint a tulajdonosnál, hogy a régi, nyugalmi helyzetünket visszakaphassuk!

- Herr Alon nagyon helyesen beszél! - vélte egy Vénus-beli fiatalember. - Elvégre mi itt menedékhelyet élvezünk, nincs joguk bennünket kihasználni!